

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 7ης Φεβρουαρίου 1991 *

Στην υπόθεση T-58/89,

Calvin Williams, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος αρχικώς από τον Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, και στη συνέχεια από τον Jean-Paul Noesen, δικηγόρο Λουξεμβούργου που είναι και αντίκλητός του, 38, avenue Victor Hugo,

προσφεύγων,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Michael Becker και Marc Ekelmans, μέλη της νομικής υπηρεσίας, και, κατά την προφορική διαδικασία, από τους Michael Becker και Jean-Marie Stenier, μέλη της νομικής υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο αρνήθηκε να επανεξετάσει την κατάταξη του προσφεύγοντος,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 3ης Οκτωβρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο Williams προσελήφθη τον Οκτώβριο του 1974 από την επιτροπή ελέγχου, που είναι όργανο οικονομικού ελέγχου υπαγόμενο στο Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ως έκτακτος υπάλληλος με τον βαθμό Α 7, στη συνέχεια δε, με απόφαση του Συμβουλίου της 16ης Δεκεμβρίου 1976 διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στην εν λόγω επιτροπή από 1ης Οκτωβρίου 1976 με τον βαθμό Α 7. Από 1ης Μαΐου 1978 ο προσφεύγων μετατάχθηκε με τον βαθμό αυτό στο Ελεγκτικό Συνέδριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Ελεγκτικό Συνέδριο) μετά την ίδρυση του οργάνου αυτού. Στη συνέχεια ο προσφεύγων προήχθη στον βαθμό Α 6 από 1ης Μαΐου 1979.
- 2 Κατά την περίοδο από 1979 έως 1983, ο προσφεύγων υπέβαλε ανεπιτυχώς αιτήσεις συμμετοχής σε 29 εσωτερικούς ή διοργανικούς διαγωνισμούς που διοργάνωσε το Ελεγκτικό Συνέδριο για την πλήρωση θέσεων των βαθμών Α 5, Α 4 ή Α 3.
- 3 Την 1η Οκτωβρίου 1982, το Ελεγκτικό Συνέδριο προκήρυξε τον εσωτερικό διαγωνισμό CC/A/17/82 για την πλήρωση μιας θέσεως κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως με καθήκοντα εισηγήσεως και αναλύσεως σχετικά με την εσωτερική διοικητική υπηρεσία και με ζητήματα προϋπολογισμού. Κατά την προκήρυξη του διαγωνισμού, ο διορισμός θα γινόταν καταρχήν στον εισαγωγικό βαθμό της σταδιοδρομίας Α 5. Κατόπιν των σχετικών εργασιών της, η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού κατάρτισε πίνακα επιτυχόντων στον οποίο ο μεν Schwiering κατείχε την πρώτη, ο δε προσφεύγων τη δεύτερη θέση. Με απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983 το Ελεγκτικό Συνέδριο διόρισε τον Schwiering στη θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως με τον βαθμό Α 5. Στις 18 Νοεμβρίου 1983 ο Williams άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Δικαστήριο) προσφυγή κατά της αποφάσεως διορισμού του Schwiering, υποστηρίζοντας κατά τα ουσιαστά ότι αυτός δεν πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις συμμετοχής στον εν λόγω διαγωνισμό. Με απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1984, 257/83, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1984, σ. 3547), το Δικαστήριο έκρινε βάσιμη την προσφυγή και ακύρωσε τις αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Μαρτίου 1983 περί διορισμού του Schwiering και της 5ης Σεπτεμβρίου 1983 με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση του Williams.

- 4 Σε εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, έχοντας υπόψη τον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε κατόπιν του διαγωνισμού CC/A/17/82 και κατ' εφαρμογήν της υπ' αριθ. 81-5 αποφάσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 3ης Δεκεμβρίου 1981 σχετικά με τα κριτήρια που εφαρμόζονται κατά τον διορισμό των υπαλλήλων στον βαθμό και την κατάταξή τους σε κλιμάκιο (στο εξής: απόφαση 81-5), ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητα της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ), διόρισε τον προσφεύγοντα ως κύριο υπάλληλο διοικήσεως με κατάταξη στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, από 16 Οκτωβρίου 1984. Ο προσφεύγων δεν προσέβαλε την κατάταξή του.
- 5 Στις 3 Ιανουαρίου 1985, ο προσφεύγων υπέβαλε στον Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου αίτηση βάσει του άρθρου 25 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Κανονισμός), και ζήτησε να ανατρέξει ο διορισμός του στον βαθμό Α 5 στην ημερομηνία κατά την οποία η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού CC/A/17/82 κατάρτισε οριστικά τον πίνακα επιτυχόντων, δηλαδή στις 17 Δεκεμβρίου 1982. Η ΑΔΑ δεν απάντησε στην αίτηση αυτή, ο δε προσφεύγων δεν υπέβαλε ένσταση κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.
- 6 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 59, παράγραφος 2, του Κανονισμού ο προσφεύγων τέθηκε αυτεπαγγέλτως σε άδεια από 12 Ιουνίου 1987 μέχρι 12 Ιουνίου 1988.
- 7 Στις 2 Σεπτεμβρίου 1988, ο προσφεύγων υπέβαλε στην ΑΔΑ του Ελεγκτικού Συνεδρίου « καταγγελία κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού » όπως τη χαρακτήρισε ο ίδιος, με την οποία ζήτησε να διοριστεί στον βαθμό Α 4 κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 της αποφάσεως 81-5. Υποστήριξε ότι, με βάση τα διαφορετικά κριτήρια που εφαρμόστηκαν στην κατάταξη άλλων υπαλλήλων του Ελεγκτικού Συνεδρίου και συγκεκριμένα των Ruppert και Beurotte κατά την προαγωγή τους, η δική του κατάταξη σε κλιμάκιο, όπως ορίστηκε με την απόφαση διορισμού της 18ης Οκτωβρίου 1984, ήταν εσφαλμένη.
- 8 Ο Ruppert προσελήφθη και διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος με απόφαση της 1ης Αυγούστου 1980, ο δε Beurotte με απόφαση της 1ης Ιουλίου 1982. Ο πρώτος προήχθη στον βαθμό Α 3 με απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 1986. Κατά της αποφάσεως διορισμού ασκήθηκε προσφυγή στις 24 Ιουνίου 1987 από άλλον υπάλληλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1989, 198/87, Kerzmann κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1989, σ. 2083). Η ανακοίνωση σχετικά με την άσκηση της εν λόγω προσφυγής δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 28 Ιουλίου 1987 (ΕΕ C 200, σ. 7). Ο Beurotte εξήλλου προήχθη στον βαθμό Α 5 στις 15 Δεκεμβρίου 1987.

- 9 Το 1988 ο προσφεύγων εκλέχτηκε στην επιτροπή προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της οποίας υπήρξε μέλος από 30 Μαρτίου 1988.
- 10 Με απάντηση της 13ης Σεπτεμβρίου 1988, η ΑΔΑ απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος επιφυλαχθείσα για τις πειθαρχικές συνέπειες που επισύρουν, κατά την άποψή της, οι κατηγορίες που διατύπωσε ο προσφεύγων με το από 2 Σεπτεμβρίου 1988 σημείωμά του κατά των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου και των υπαλλήλων του. Πράγματι δε κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία κατά του προσφεύγοντος.

Η διαδικασία

- 11 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Νοεμβρίου 1988, ο Williams άσκησε την υπό κρίση προσφυγή και ζήτησε την ακύρωση της απόφασεως με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία του στις 13 Σεπτεμβρίου 1988. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό 349/88.
- 12 Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά και εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 13 Δυνάμει του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, όπου πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-58/89.
- 14 Με το υπόμνημα αντικρούσεως και πριν αναπτύξει τους ισχυρισμούς του επί της ουσίας, το καθού προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής.
- 15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και να περιορίσει, στο στάδιο αυτό, τη συζήτηση στο ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 92, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ο οποίος εφαρμόζεται *mutatis mutandis* και στο Πρωτοδικείο, δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988.

- 16 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 3 Οκτωβρίου 1990. Οι διάδικοι αγόρευαν διά των εκπροσώπων τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.
- 17 Ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο:
- να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να προσκομίσει τους προσωπικούς φακέλους των Jean-Jack Beurotte και Edouard Ruppert,
 - να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή,
 - να ακυρώσει την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή του,
 - να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον της ΑΔΑ του Ελεγκτικού Συνεδρίου προς εκτέλεση της εκδοθησομένης αποφάσεως,
 - να καταδικάσει το καθού σε όλα τα δικαστικά έξοδα.
- 18 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, άλλως ως αβάσιμη,
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.
- 19 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση το Πρωτοδικείο ζήτησε από τους εκπροσώπους του Ελεγκτικού Συνεδρίου να προσκομίσουν τα πρακτικά των συσκέψεων της επιτροπής προσωπικού και των διαφόρων επιτροπών στις οποίες ήταν μέλος ο προσφεύγων και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από τον Απρίλιο 1988 κατά την περίοδο της αυτεπάγγελτης αδείας του. Το Ελεγκτικό Συνέδριο ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό στις 10 Οκτωβρίου 1990. Κατόπιν εξετάσεως των πρακτικών που του διαβιβάστηκαν, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι κατά την εν λόγω περίοδο ο προσφεύγων παραβρέθηκε σε μία μόνο συνεδρίαση της επιτροπής προσωπικού, στις 30 Μαρτίου 1988.

Επί του παραδεκτού

- 20 Προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου το καθού προβάλλει δύο ισχυρισμούς και συγκεκριμένα αφενός ότι δεν εξαντλήθηκε η διοικητική διαδικασία και αφετέρου ότι είναι εκπρόθεσμη η « καταγγελία » της 2ας Σεπτεμβρίου 1988.

Επί του πρώτου ισχυρισμού, ότι δηλαδή δεν εξαντλήθηκε η διοικητική διαδικασία

- 21 Το καθού υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν προσέβαλε την απόφαση της ΑΔΑ της 18ης Οκτωβρίου 1984 με την οποία διορίστηκε σε θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως ούτε την κατάταξη στον βαθμό Α 5 πριν από το σημείωμα της 2ας Σεπτεμβρίου 1988.
- 22 Το καθού υποστηρίζει ότι, παρ' όλων που ο προσφεύγων χαρακτηρίζει το από 2 Σεπτεμβρίου 1988 σημείωμά του ως « καταγγελία κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού », στην πραγματικότητα πρόκειται για αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού. Τον χαρακτηρισμό αυτό υπαγορεύει το πραγματικό περιεχόμενο του εν λόγω σημειώματος, με το οποίο ο προσφεύγων ζητεί επανεξέταση της κατατάξεώς του στον βαθμό, με την αιτιολογία της επελεύσεως περιστατικού φερομένου ως νέου, ικανού να δικαιολογήσει την επανεξέταση της κατατάξεως που έγινε με την απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1984.
- 23 Το καθού υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι προϋπάρχει βλαπτική πράξη, εν προκειμένω η απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1983 με την οποία ο προσφεύγων κατατάχθηκε στον βαθμό Α 5, δεν επιτρέπει άνευ ετέρου να χαρακτηριστεί το από 2 Σεπτεμβρίου 1988 σημείωμα μάλλον ως ένσταση παρά ως αίτηση.
- 24 Το καθού παρατηρεί ότι, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού, κάθε υπάλληλος μπορεί να ζητήσει από την ΑΔΑ να λάβει απόφαση περί αυτού. Το καθού υποστηρίζει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η δυνατότητα αυτή δεν επιτρέπει πάντως στον υπάλληλο να παρακάμψει τις προθεσμίες που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 για την υποβολή διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής και να προσβάλει εμμέσως με αίτηση μια παλαιότερη απόφαση η οποία δεν προσεβλήθη εμπροθέσμως· μόνον η επέλευση νέων ουσιωδών περιστατικών μπορεί να δικαιολο-

- γήσει την υποβολή αιτήσεως για επανεξέταση τέτοιας απόφασεως (απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 1985, 231/84, Valentini κατά Επιτροπή, Συλλογή 1985, σ. 3027, σκέψη 14).
- 25 Το καθού προσθέτει ότι το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1987, 302/85, Pressler-Hoefl κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1987, σ. 513), ότι « αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως που υποβλήθηκε μετά την εκπνοή των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά βλαπτικής πράξεως μπορεί να γίνει δεκτή μόνον εφόσον συντρέχει νέο γεγονός ικανό να αιτιολογήσει επανεξέταση της καταστάσεως ».
- 26 Κατά το καθού, επομένως, στην πραγματικότητα ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση στις 2 Σεπτεμβρίου 1988 επικαλούμενος την επέλευση νέων περιστατικών προκειμένου να εκδώσει η ΑΔΑ απόφαση περί κατατάξεώς του στον βαθμό Α 4. Όμως, παρατηρεί το καθού, κατά το άρθρο 91, παράγραφος 2, του Κανονισμού, η προσφυγή στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι παραδεκτή μόνον αν έχει προηγουμένως υποβληθεί στην ΑΔΑ διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2. Το καθού παρατηρεί ότι, αφού ο προσφεύγων δεν άσκησε διοικητική ένσταση κατά της ρητής απορρίψεως της αιτήσεώς του, η ένδικη προσφυγή του είναι απαράδεκτη.
- 27 Ο προσφεύγων φρονεί, αφενός, ότι η υπό κρίση προσφυγή δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτη για τυπικό λόγο και μόνο τη στιγμή που η υποβολή αιτήσεως βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού και στη συνέχεια χωριστής ενστάσεως βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού δεν θα είχε πρακτικό αποτέλεσμα. Ο προσφεύγων υποστηρίζει εξάλλου ότι διατύπωσε σαφώς τη θέση του και δεν μπορεί το καθού να παραποιεί τα λόγια του.
- 28 Προκειμένου να επιλυθεί το ζήτημα του χαρακτηρισμού του από 2 Σεπτεμβρίου 1988 σημειώματος του προσφεύγοντος, πρέπει πρώτον να εξεταστεί η διατύπωση του επιδικίου εγγράφου, το οποίο ο ίδιος ο προσφεύγων χαρακτηρίζει ως « καταγγελία κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού ». Το σημείωμα αυτό δεν περιέχει μεν ούτε τον όρο ένσταση ούτε τον όρο αίτηση, πλην όμως πρέπει να σημειωθεί ότι αναφέρεται ρητά στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το στοιχείο αυτό αρκεί προκειμένου να χαρακτηριστεί το εν λόγω σημείωμα ως ένσταση και όχι ως αίτηση. Το στοιχείο ότι ο προσφεύγων χρησιμοποίησε τον όρο « καταγγελία » αντί του όρου ένσταση στερείται σημασίας και επομένως δεν ασκεί επιρροή.

- 29 Όσον αφορά το αντικείμενο της ένστασεως αυτής, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων, αμφισβητών την κατάταξή του όπως έγινε με την απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1984, ζητεί να καταταγεί στον βαθμό Α 4 κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 της αποφάσεως 81-5. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το καθού κακώς υποστηρίζει ότι η ένσταση δεν μπορεί να έχει τέτοιο αντικείμενο. Πράγματι η νομολογία την οποία επικαλείται σχετικώς δεν αναφέρεται μόνο στις περιπτώσεις ενστάσεων υπαλλήλων κατ' αποφάσεων περί κατατάξεως, αλλά και σε περιπτώσεις όπου το Δικαστήριο χαρακτήρισε ως ενστάσεις ορισμένα σημειώματα που οι ίδιοι οι προσφεύγοντες χαρακτήριζαν ως αιτήσεις και με τα οποία ζητούσαν να τύχουν νέας κατατάξεως (αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1986, 191/84, Barcella κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1541, και της 4ης Φεβρουαρίου 1987, Pressler-Hoefl, προαναφερθείσα).
- 30 Επομένως, ο προσφεύγων τήρησε τη διοικητική διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του Κανονισμού.
- 31 Από τις προαναφερθείσες σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος ισχυρισμός που προβάλλει το καθού προς στήριξη της ένστασεως απαραδέκτου είναι απορριπτέος.

Επί του δευτέρου ισχυρισμού που αφορά το εκπρόθεσμο του σημειώματος της 2ας Σεπτεμβρίου 1988

- 32 Το καθού φρονεί ότι, ακόμη και αν το από 2 Σεπτεμβρίου 1988 υπηρεσιακό σημείωμα χαρακτηριστεί ως ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού, η ένσταση αυτή θα έπρεπε να υποβληθεί εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως που θίγει τα συμφέροντά του, δηλαδή εν προκειμένω της αποφάσεως της 18ης Οκτωβρίου 1984 με την οποία κατατάχθηκε στον βαθμό Α 5.
- 33 Το καθού παρατηρεί και πάλι ότι ο υπάλληλος μπορεί μεν μετά την εκπνοή της εν λόγω τριμήνης προθεσμίας να υποβάλει αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού, πλην όμως η αίτηση αυτή είναι απαράδεκτη εκτός εάν έχει επέλθει νέο περιστατικό ικανό να δικαιολογήσει επανεξέταση της καταστάσεως. Μόνον αν ο προσφεύγων μπορέσει να αποδείξει ότι επήλθε τέτοιο περιστατικό μπορεί εν προκειμένω να παρακαμφθεί ο εν λόγω κανόνας του Κανονισμού.

- 34 Το καθού υποστηρίζει ότι κακώς ο προσφεύγων χαρακτηρίζει ως νέα περιστατικά την απόφαση της ΑΔΑ της 23ης Οκτωβρίου 1986 περί προαγωγής του Ruppert στον βαθμό Α 3 και την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1987 περί προαγωγής του Beurotte στον βαθμό Α 5. Οι εν λόγω αποφάσεις περί προαγωγής που ελήφθησαν βάσει του άρθρου 45 του Κανονισμού δεν μπορούν να θεωρηθούν ως περιπτώσεις εφαρμογής της αποφάσεως 81-5, η οποία αφορά την κατάταξη σε βαθμό και σε κλιμάκιο των επιτυχόντων στους διαγωνισμούς και επομένως δεν μπορεί να λεχθεί ότι η εν λόγω απόφαση εφαρμόζεται πλέον κατά διαφορετικό τρόπο.
- 35 Κατά τα λοιπά, το καθού αμφισβητεί τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι έλαβε γνώση των αποφάσεων περί προαγωγής, που εκδόθηκαν τον Οκτώβριο του 1986 και τον Δεκέμβριο του 1987, μόλις το καλοκαίρι του 1988. Όσον αφορά ειδικότερα την περί προαγωγής απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 1986, το καθού υπογραμμίζει ότι αναρτήθηκε στο κτίριο του Ελεγκτικού Συνεδρίου επί ένα μήνα κατά τον οποίον ο προσφεύγων ασκούσε κανονικά τα καθήκοντά του. Το καθού παρατηρεί ότι κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου από άλλον υπάλληλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου ο οποίος πρόεβαλε κατ' ουσίαν τα ίδια επιχειρήματα με τον προσφεύγοντα. Η ανακοίνωση σχετικά με την άσκηση της προσφυγής αυτής δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 28 Ιουλίου 1987, εξ αυτού δε το καθού συνάγει ότι ο προσφεύγων έπρεπε οπωσδήποτε να έχει λάβει γνώση της εν λόγω αποφάσεως το αργότερο στις 28 Ιουλίου 1987. Όσον αφορά την περί προαγωγής απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1987, το καθού παρατηρεί ότι ο προσφεύγων υπήρξε μέλος της επιτροπής προσωπικού από τον Απρίλιο του 1988 και επομένως είχε τη δυνατότητα να πληροφορηθεί σχετικά με τις περί προαγωγής αποφάσεις που εκδόθηκαν τον Δεκέμβριο του 1987.
- 36 Το καθού συμπεραίνει ότι εν πάση περιπτώσει η προσφυγή είναι απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη, δεδομένου ότι, όπως υποστηρίζει, ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη νέων περιστατικών ικανών να δικαιολογήσουν νέα έναρξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής ή τουλάχιστον δεδομένου ότι δεν υπέβαλε ένσταση εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε γνώση των προβαλλομένων ως νέων περιστατικών.
- 37 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προαγωγές του Ruppert στον βαθμό Α 3 και του Beurotte στον βαθμό Α 5, κατόπιν πολύ « γενναιόδωρης » εφαρμογής εκ μέρους της ΑΔΑ της αποφάσεως 81-5 ή κατόπιν του καθορισμού νέων κριτηρίων, συνιστούν περιστατικά που δικαιολογούν επανεξέταση της περιπτώσεώς του.

- 38 'Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε γνώση των νέων αυτών περιστατικών, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, στις 28 Ιουλίου 1987, τελούσε σε αυτεπάγγελτη άδεια, οπότε δεν είχε τη δυνατότητα να συμβουλευθεί την Επίσημη Εφημερίδα· εξάλλου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι διάβασε την ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα σχετικά με την προσφυγή του συναδέλφου του, αυτό δεν σημαίνει ότι γνώρισε κατ' αυτόν τον τρόπο τις συνθήκες υπό τις οποίες αποφασίστηκε η προαγωγή του Ruppert. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι μόλις στις 2 Σεπτεμβρίου 1988 πληροφορήθηκε ότι ο Beuotte δεν διέθετε κατά τον χρόνο της προαγωγής του, δηλαδή τον Δεκέμβριο του 1987, την απαιτούμενη για την προαγωγή πείρα και ότι δεν είχε αναγνωρισμένο πανεπιστημιακό δίπλωμα. Η ένσταση της 2ας Σεπτεμβρίου 1988, προσθέτει, υποβλήθηκε εντός τριών μηνών μετά την επάνοδο στα καθήκοντά του, όταν τελείωσε η αυτεπάγγελτη άδειά του που διήρκεσε ένα έτος, από τις 12 Ιουνίου 1987 έως τις 12 Ιουνίου 1988.
- 39 Πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως έχει κρίνει επανειλημμένα το Δικαστήριο, και μεν σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού ο υπάλληλος μπορεί να ζητήσει από την ΑΔΑ να λάβει απόφαση έναντι αυτού, πλην όμως η ευχέρεια αυτή δεν επιτρέπει στον υπάλληλο να αγνοήσει τις προθεσμίες που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του Κανονισμού για την υποβολή ενστάσεως και την άσκηση προσφυγής, αμφισβητώντας εμμέσως με αίτησή του προγενέστερη απόφαση η οποία δεν έχει προσβληθεί εμπροθέσμως. Μόνον η ύπαρξη νέων ουσιωδών περιστατικών μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως που αποσκοπεί στην επανεξέταση μιας τέτοιας αποφάσεως (αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 1988, 161/87, Muysers κ.λπ. κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 3037, και της 13ης Νοεμβρίου 1986, 232/85, Becker κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3401).
- 40 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο τρόπος κατά τον οποίο η ΑΔΑ εφάρμοσε την απόφαση 81-5 για την προαγωγή των Ruppert και Beuotte αποτελεί ουσιώδες νέο περιστατικό που δικαιολογεί την επανεξέταση της κατατάξεώς του.
- 41 Για να εκτιμηθεί το βάσιμο του ισχυρισμού αυτού, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, το αντικείμενο και το περιεχόμενο της αποφάσεως 81-5. Η απόφαση αυτή καθορίζει τα « κριτήρια που εφαρμόζονται κατά τον διορισμό στον βαθμό και την κατάταξη στο κλιμάκιο του προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου ». Στηρίζεται δε στα άρθρα 29, 30 και 32 του Κανονισμού που αφορούν την πρόσληψη. Το αντικείμενό της είναι να « καθορίσει τα ίδια κριτήρια για την κατάταξη των επιτυχόντων στους διαγωνισμούς » και διευκρινίζει ότι πρέπει να « ισχύσουν τα ίδια κριτήρια για την κατάταξη των εκτάκτων υπαλλήλων ». Η απόφαση υπαγορεύεται από τη σκέψη ότι « η πολιτική του Ελεγκτικού Συνεδρίου όσον αφορά την κατάταξη των επιτυχόντων στους διαγωνισμούς αποτελεί σημαντικό στοιχείο της πολιτικής που ακολουθεί το όργανο έναντι του προσωπικού ». Από το γράμμα της αποφάσεως προκύπτει δηλαδή σαφώς ότι η

απόφαση αφορά μόνο την κατάταξη στον βαθμό και στο κλιμάκιο των επιτυχόντων στους διαγωνισμούς, εσωτερικούς, διοργανικούς ή εξωτερικούς, δεδομένου ότι δεν κάνει διάκριση μεταξύ των διαφόρων ειδών διαγωνισμών, πλην όμως δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση των προαγωγών.

- 42 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί η διαφορά μεταξύ της προαγωγής και του διαγωνισμού, μεταξύ των διατάξεων που διέπουν τις προαγωγές και αυτών που αφορούν τους διαγωνισμούς. Το άρθρο 45, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ορίζει:

« Η προαγωγή κατά βαθμό παρέχεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής και συνεπάγεται την κατάληψη από τον υπάλληλο του αμέσως ανωτέρου βαθμού της κατηγορίας ή του κλάδου, στον οποίο ανήκει. Η προαγωγή γίνεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει έναν ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας στον βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής, καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς. »

- 43 Όπως έχει κρίνει επανειλημμένα το Δικαστήριο, οι διατάξεις περί προαγωγών έχουν σκοπό να ρυθμίσουν την εξέλιξη στην αντίστοιχη κατηγορία ή κλάδο των υπαλλήλων των Κοινοτήτων, οι οποίοι κατά τον χρόνο της προαγωγής έχουν ήδη την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου (απόφαση της 12ης Ιουλίου 1984, 17/83, Αγγελίδης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2907), και να εξασφαλίσουν κατά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων τη μεγαλύτερη δυνατή συνέχεια όσον αφορά τον χρόνο υπηρεσίας τους και τον μισθό τους, (αποφάσεις της 29ης Ιανουαρίου 1985, 273/83, Michel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 347, και της 14ης Ιουνίου 1988, 47/87, Lucas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 3019).

- 44 Πρέπει να υπογραμμιστούν οι διαφορές μεταξύ αφενός της διαδικασίας προαγωγής και αφετέρου της διαδικασίας διαγωνισμού. Για την προαγωγή του υπαλλήλου λαμβάνονται υπόψη διάφοροι παράγοντες εκτιμήσεως: το γενικό επίπεδο των υπηρεσιών που έχουν παράσχει κατά την άσκηση των καθηκόντων τους (αποφάσεις της 17ης Μαρτίου 1983, 280/81, Hoffmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 889, και της 14ης Ιουλίου 1983, 9/82, Øhrgaard και Delvaux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2379), η ικανότητα, η ηλικία, η αρχαιότητα στον βαθμό ή στην υπηρεσία (απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983, 298/81, Colussi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 1131). Εξ αυτού προκύπτει η σημασία που αποδίδεται στην έκθεση βαθμολογίας ως απαραίτητο στοιχείο εκτιμήσεως, οσάκις η προϊσταμένη αρχή λαμβάνει υπόψη τη σταδιοδρομία του υπαλλήλου (απόφαση της 10ης Ιουνίου 1987, 7/86, Vincent κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1985, σ. 2473).

- 45 Όσον αφορά τον διαγωνισμό, η προκήρυξη του διαγωνισμού αποτελεί το κείμενο που θέτει τα κριτήρια και τις προϋποθέσεις που πρέπει να συγκεντρώνουν οι υποψήφιοι. Οι διατάξεις του Κανονισμού που αφορούν την κατάταξη στο κλιμάκιο κατά τον διορισμό σκοπούν μεταξύ άλλων να δώσουν τη δυνατότητα στην ΑΔΑ να λάβει υπόψη την κατάρτιση και την ειδική επαγγελματική πείρα που έχει αποκτήσει ο υποψήφιος πριν αναλάβει καθήκοντα.
- 46 Επομένως, ο διαγωνισμός και η προαγωγή αποτελούν δύο διαφορετικές διαδικασίες που ρυθμίζονται από διαφορετικές διατάξεις του Κανονισμού και διέπονται, καθεμιά, από τα δικά της κριτήρια.
- 47 Εν προκειμένω, η απόφαση 81-5, που αφορά μόνο την κατάταξη των επιτυχόντων σε διαγωνισμούς, εσωτερικούς, διοργανικούς ή εξωτερικούς, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στις αποφάσεις περί προαγωγής των Ruppert και Beuotte. Επομένως, οι αποφάσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως νέα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά ως προς την εφαρμογή της αποφάσεως 81-5, που θα επέτρεπαν στον προσφεύγοντα να ζητήσει επανεξέταση της εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως στην περίπτωση του κατά τον διορισμό του στον βαθμό Α 5 κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού.
- 48 Από τις προαναφερθείσες σκέψεις προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη νέων ουσιωδών περιστατικών που δικαιολογούν τη νέα έναρξη των προθεσμιών που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του Κανονισμού για την άσκηση προσφυγής κατά πράξεως η οποία θίγει τα συμφέροντά του, δηλαδή της αποφάσεως της 18ης Οκτωβρίου 1984 περί διορισμού του στον βαθμό Α 5. Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικησαντος διαδίκου. Σύμφωνα, όμως, με το άρθρο 70 του εν λόγω κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Schintgen

Edward

García-Vandecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Φεβρουαρίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. Schintgen